

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 16/2020
18.08.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Јасмине Васовић, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела „неовлаштена производња и промет дрогама у саставу злочиначког удружења из чланка 329. ставка 1. точка 4) у вези чланка 190. ставка 1. и 2. Казненог закона Републике Хрватске“ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Далибора Катанчевића и захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене ББ – адвоката Александра Зарића, поднетим против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре По1 6/19; Кв По1 70/20 од 24.02.2020. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1-Кре 9/20 од 12.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.08.2020. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Далибора Катанчевића и захтев за заштиту законитости браниоца окривљене ББ – адвоката Александра Зарића, поднети против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре По1 6/19; Кв По1 70/20 од 24.02.2020. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1-Кре 9/20 од 12.06.2020. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку у вези члана 1. Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу, док се у преосталом делу захтев окривљеног АА **одбацује**, као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре По1 6/19; Кв По1 70/20 од 24.02.2020. године, утврђено да су испуњене законске претпоставке за изручење Републици Хрватској окривљеног АА и окривљене ББ, са генералијама као у изреци, у сврху вођења кривичног поступка пред Државним одвјетништвом Републике Хрватске, Уред за сузбијање корупције и организованог криминала К-УС-236/19, ИС-УС-31/19, због основане сумње да су извршили: окривљени АА кривично дело „неовлаштена производња и промет дрогама у саставу

злочиначног удружења из чланка 329. ставка 1. точка 4) у вези са чланком 190. ставка 1. и 2. Казненог закона Републике Хрватске“ и окривљена ББ, кривично дело „неовлаштена производња и промет дрогама у саставу злочиначног удружења помагањем из чланка 329. ставка 1. точка 4) и ставка 2. у вези са чланком 190. ставка 1. и 2. Казненог закона Републике Хрватске“.

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1-Кре 9/20 од 12.06.2020. године одбијене су, као неосноване, жалбе бранилаца окривљеног АА и бранилаца окривљене ББ изјављене против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре По1 6/19; Кв По1 70/20 од 24.02.2020. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости је поднео:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Далибор Катанчевић, на основу члана 482. – 486. ЗКП, због „повреда закона (485...ЗКП-а)“, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да укине побијана решења и предмет врати на поновно одлучивање или да иста преиначи тако што ће утврдити да нису испуњене претпоставке за изручење окривљеног Републици Хрватској, као и да одреди да се извршење правноснажне одлуке одложи односно прекине, те да, уколико нађе да би било од значаја за доношење одлуке, о седници већа обавести браниоца окривљеног;

- бранилац окривљене ББ, адвокат Александар Зарић, на основу члана 482. – 486. ЗКП, због „повреде закона (485...ЗКП-а)“, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да укине побијана решења и предмет врати на поновно одлучивање или да иста преиначи тако што ће утврдити да нису испуњене претпоставке за изручење окривљене Републици Хрватској, као и да одреди да се извршење правноснажне одлуке одложи односно прекине, те да, уколико нађе да би било од значаја за доношење одлуке, о седници већа обавести браниоца окривљене;

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним одлукама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног АА, адвоката Далибора Катанчевића, се указује да у конкретном случају суд није могао применити Уговор о изручењу између Републике Србије и Републике Хрватске, будући да окривљени АА има држављанство Републике Хрватске, те да не спада у круг лица на која се може применити билатерарни уговор, већ је морао применити одредбе Закона о пружању међународне правне помоћи у кривичним стварима.

Изнетим наводима браниоца окривљеног се, по налажењу Врховног касационог суда, указује на повреду материјалних одредаба посебног закона у вези са кривично-правним питањима. Како је побијаним решењима одлучено о суштини ствари, то Врховни касациони суд налази, да је у захтеву истакнута повреда из члана 439. тачка 2) ЗКП – да је примењен закон који се не може применити.

Врховни касациони суд насупрот изнетим наводима налази да су првостепени и другостепени суд доношењем побијаних решења правилно применили закон имајући у виду да је чланом 1. Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу прописано: „Државе уговорнице се обавезују да ће у складу с одредбама овог Уговора, на молбу, једна другој изручивати лица, која се у држави која тражи изручење (држава молиља) гоне због кривичног дела или се траже ради извршења казне затвора или друге мере које укључује одузимање слободе, у складу са правом држава уговорница“ који је, у конкретном случају, и примењен.

Како одредба члана 1. Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу управо упућује на одредбе Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу, то су првостепени и другостепени суд правилно применили одредбе Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу, те Уговора о изручењу између Републике Србије и Републике Хрватске, из ког разлога су супротни наводи у поднетом захтеву оцењени као неосновани.

Такође и захтевом браниоца окривљене ББ, адвоката Александра Зарића се, указује на погрешну примену закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, уз образложење да је невероватно да суд донесе побијане одлуке о изручењу окривљене ББ која је држављанка Босне и Херцеговине, на основу Уговора о изречењу закљученом између Републике Србије и Републике Хрватске, применом одредбе члана 8. Уговора који је децидан, да се не могу изручити држављани било које друге државе, осим држављана замољене државе и лица без држављанства.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване и нетачне имајући у виду да побијане одлуке о изручењу окривљене ББ нису донете применом одредбе члана 8. Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу, већ применом одредбе члана 1. Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу којим је, како је то већ напред наведено, предвиђено: „Државе уговорнице се обавезују да ће у складу с одредбама овог Уговора, на молбу, једна другој изручивати лица, која се у држави која тражи изручење (држава молиља) гоне због кривичног дела или се траже ради извршења казне затвора или друге мере које укључује одузимање слободе, у складу са правом држава уговорница“.

Из наведених разлога супротни наводи у захтеву браниоца окривљене, адвоката Александра Зарића су оцењени као неосновани.

Захтевом браниоца окривљеног АА, адвоката Далибора Катанчевића се указује да је првостепени суд начинио потпуну конфузију у погледу статуса окривљених из ког разлога никоме није јасно који предмет се уступа правосудним органима Републике Хрватске: да ли је у питању поступак екстрадиције односно изручења Републици Хрватској или је у питању предмет Тужилаштва за организовани криминал Републике Србије; да у побијаним одлукама нису дати никакви разлози ни за један од два услова предвиђена чланом 8. Уговора између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу, а који се односе на дозвољеност изручења везано за „категорију лица“ и за радњу извршења окривљеног, при чему је окривљеном АА за само једну радњу извршења дата правна квалификација као да је у питању дело које садржи

обележја организованог криминала и др, чиме се по налажењу Врховног касационог суда указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како указивање на наведену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, то је поднети захтев, у наведеном делу, оцењен као недозвољен.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, те члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р,

Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић